

בִּצְלָם
B'TSELEM
بتسيلم

גִּיהֵנוּם עֲלֵי אֲדָמוֹת

מתקני הכליאה הישראליים כרשת של מחנות עינויים

ינואר 2026

הקדמה

ביולי 2024 פרסם בצלם את דו"ח "ברוכים הבאים לגיהנום", שעניינו יחסן של רשויות הכליאה הישראליות לאסירים ולעצירים הפלסטינים וכליאתם במחנות עינויים בתנאים בלתי אנושיים. במסגרת הדו"ח, נגבו עדויותיהם של 55 פלסטינים ופלסטיניות שהוחזקו בבתי כלא ובמתקני מעצר ישראליים מאז ה-7 באוקטובר 2023. עדויות האסירים שהובאו בדו"ח הציגו את תוצאותיו של תהליך מזורז שבמסגרתו הפכו מתקני הכליאה הישראליים, אזרחיים וצבאיים, לרשת מחנות שמטרתם העיקרית היא התעללות בבני האדם המוחזקים בהם. מרחב מסוג זה, שכל הבא בשעריו נידון לכאב ולסבל מכוונים, חמורים ובלתי-פוסקים, פועל דה-פקטו כמחנה עינויים.

עדכון זה מספק תמונה כוללת הנוגעת למצבם של הכלואים הפלסטינים המוחזקים בידי ישראל נכון לחודש ינואר 2026.

את הפיכתם של בתי הכלא ומתקני הכליאה הישראליים לרשת של מחנות עינויים לפלסטינים יש לבחון נוכח המתקפה הרחבה והמתואמת שמנהל המשטר הישראלי כנגד הקולקטיב הפלסטיני מאז אוקטובר 2023, ששיאה הוא הג'נוסייד שמבצעת ישראל ברצועת עזה. היסודות המשטריים שהתגבשו מאז הוקמה מדינת ישראל, ושעל בסיסם מתאפשרים הג'נוסייד בעזה, האלימות המשתוללת והטיהור האתני בגדה המערבית והרדיפה שממנה סובלים הפלסטינים בעלי אזרחות ישראלית – הם אותם יסודות המעצבים את יחסו של המשטר הישראלי לאסירים הפלסטינים, בראשם דה-הומניזציה של הפלסטינים כקבוצה והפעלת אלימות קיצונית נגדם (להרחבה, ראו דו"ח "הג'נוסייד שלנו").

מסמך עדכון זה חוזר למרכיבים שבצלם חקר בדו"ח "ברוכים הבאים לגיהנום", ומבקש לבחון את מצבם הנוכחי של האסירים והעצירים הפלסטינים, תוך סקירת התפתחות הפרקטיקות של עינויים והתעללות שננקטות נגדם. עדכון זה מבוסס על 21 עדויות שבצלם גבה מפלסטינים ששחררו במסגרת ההסכם בין ישראל לחמאס באוקטובר 2025, ובחודשים שקדמו לו. עקב האיומים נגדם, אסירים משוחררים רבים חוששים להעיד על תנאי הכליאה הקשים בבתי הכלא הישראליים. כפי שהעידו בפני תחקירני בצלם, איימו הרשויות הישראליות לחזור ולעצור אסירים משוחררים אם יספרו על מה שעברו בבתי הכלא. האיומים הללו הושמעו טרם השחרור ולאחריו. הם מצביעים על השימוש שעושה המשטר הישראלי בשלילת חירותם של פלסטינים כאחד האמצעים לדיכוי שיטתי של העם הפלסטיני.

האמצעים שנוקט משטר האפרטהייד הישראלי להשתקת האסירים המשוחררים הם מרכיב במדיניות רב-מימדית לדה-הומניזציה ולשלילת אנושיותו של הקולקטיב הפלסטיני – בין אם באמצעות כליאה ועינויים ובין אם באמצעות הטלת אימה, דיכוי פוליטי וצנזורה. בנוסף לעדויות שנגבו על ידי בצלם, המסמך הנוכחי מתבסס בין היתר על מחקרים ודו"חות עדכניים של ארגוני

זכויות אדם העוקבים באופן שוטף אחר הנעשה במתקני הכליאה הישראליים, וכן על פרסומי חדשות, נתוני שב"ס, וחומרים במסגרת עתירות שהוגשו לבג"ץ.

שקלול כלל הממצאים מוביל למסקנה חד משמעית כי המדיניות המערכתית והממוסדת של עינויים והתעללות באסירים פלסטינים נמשכת בתמיכתן ובאישורן של המערכת הפוליטית, מערכת המשפט, התקשורת, וכמובן רשויות הכליאה הישראליות, שמתפארות בתנאי העינויים בהם מוחזקים האסירים הפלסטינים.

דוגמה בולטת לכך היא סדרת כתבות יח"צ שמקדם השר הממונה על בתי הכלא, איתמר בן גביר, בשיתוף פעולה עם דוברות שב"ס, המספקת לתקשורת הישראלית שלל "הצעות נדירות" אל אגפים בהם מוחזקים אסירים פלסטינים בתנאים תת-אנושיים (ראו "אגף רקפת", עמ' 12). בכתבות אלה השר הממונה וקציני שב"ס מציגים לראווה את ההתעללות באסירים בפני כלי התקשורת הישראליים, שבתורם נרתמים להפצת משנתו הגזענית והאלימה של השר הממונה, לרוב ללא כל ביקורת כנגד הפגיעה החמורה בזכויות האסירים והפשעים המבוצעים תחת הנהגתו של בן גביר.

מכך עולה בבירור כי התעללות זו באסירים הפלסטינים לא נעשית בין צללי בתי הכלא: אין טורחים לטייח או להסתיר אותה והיא מוצגת לראווה על ידי האחראים לה, המתפארים בה בפומבי וללא חשש, תוך התגייסות מלאה של המשטר הישראלי.

לפיכך, דו"ח זה ודומיו אינם "חושפים" את התנאים האכזריים והבלתי-אנושיים שבהם מוחזקים האסירים הפלסטינים – תנאים אלה ידועים מזה שנתיים ונורמלו לחלוטין בדעת הקהל הישראלית. חוסר המעש מצד נציגי הקהילה הבינלאומית, שעד עתה נמנעו מלפעול בצורה אפקטיבית בכדי לעצור את ההתעללות הגלויה והמתועדת, תורם גם הוא להתמשכותם של העינויים אליהם חשופים האסירים. כך, עינוי האסירים הפלסטינים (המוגדרים כולם על ידי התקשורת הישראלית כ"מחבלים") הפך לנורמה המקובלת זה מכבר.

מול מציאות זו, אנו שבים וקוראים לכלל המדינות, הגופים והמוסדות הבינלאומיים, לעשות כל שביכולתם כדי להביא להפסקה מיידית של היחס האכזרי והעינויים שמהם סובלים האסירים הפלסטינים. נוכח חומרת הפשעים שמבצע המשטר הישראלי, חובתה של הקהילה הבינלאומית לפעול בנחישות כדי לדרוש מישראל לתת דין וחשבון בגינם, ולהבטיח את מיצוי הדין עם האחראים להם.

צילום שער: שימוש על פי סעיף 27 לחוק זכויות יוצרים

בהתאם לחוק שהעבירה הכנסת במטרה למסגר מענקים בינלאומיים כביטוי לחוסר נאמנות, נציין כי מעל 50% ממקורות המימון של בצלם בשנה שעברה הגיעו מישויות מדיניות זרות, המפורטות (בין היתר באתר האינטרנט של רשם העמותות). בכל מקרה, בצלם נותר נאמן למאבקו למיגור משטר האפרטהייד והכיבוש, ולמען מימוש זכויות האדם.

עיקרי הממצאים

— ממעקב ותייעוד מתמשך של בצלם עולה כי מתחילת המלחמה ועד סוף דצמבר 2025, מתו בבתי כלא או במתקני מעצר ישראליים **84 אסירים ועצירים פלסטינים (בהם קטין אחד) שזהותם ידועה**. ארגוני זכויות אדם וכלי תקשורת נוספים דיווחו על מספר גבוה אף יותר, של לפחות 94 מתים, אשר זהות חלקם אינה ידועה. נכון לאוגוסט 2025, לפחות שישה פלסטינים מתו במהלך חקירות שב"כ.

— מעדויות אסירים משוחררים עולה מגמה חמורה של **אלימות מינית** במתקני הכליאה ובבתי הכלא, החל באיומים בתקיפה מינית, דרך הפשטה וכלה בתקיפות מיניות של ממש הכוללות מכות באיברי המין שהסבו פציעות חמורות, לרבות נגיחות של כלבים **ומעשי סדום באמצעות חפצים שונים**.

— עצירים ואסירים ממשיכים להיות נתונים ל**אלימות והתעללות** תכופה, ממוסדת ומאורגנת – הכוללת, בין היתר, מכות חשמל, שימוש ברימוני גז והלם, גרימת כוויות באמצעות כיבוי סיגריות או שפיכת נוזלים רותחים על גופם, ירי כדורי מתכת מצופים גומי, מכות אלה ושיסוי כלבים.

— **תנאי המחיה** של אסירים ועצירים ממשיכים להיות בלתי אנושיים, וכוללים צפיפות קיצונית, איזוק ממושך ומניעת קשר עם העולם החיצון, כמו גם הרעבה מכוונת, מזון באיכות ירודה, ושלילת תנאי היגיינה בסיסיים כמו מקלחות, בגדים להחלפה ומים נקיים לשתיה. אגף "רקפת" בכלא איילון (רמלה), הנמצא כולו מתחת לאדמה, בולט במיוחד בתנאים הבלתי אנושיים השוררים בו.

— **מניעת טיפול רפואי** מאסירים ועצירים ממשיכה להוות שיטת עינויים בפני עצמה, ומובילה לפגיעות בלתי הפיכות הכוללות קטיעות גפיים ואובדן שמיעה וראייה, ואף למוות. בולטת במיוחד התחלואה במחלת העור סקביאס, שאינה מטופלת כראוי וממשיכה להתפשט בבתי הכלא ומתקני הכליאה.

כמה אסירים ועצירים מוחזקים כעת בידי ישראל?

לפי דו"ח הכלואים המתפרסם מידי רבעון על ידי שירות בתי הסוהר, נכון לסוף ספטמבר 2025, הוחזקו בידי שב"ס 10,863* אסירים פלסטינים המוגדרים על ידי המשטר הישראלי כ"ביטחוניים".

מתוכם, 7,425 תושבי הגדה המערבית כולל מזרח ירושלים, 2,931 תושבי רצועת עזה, ו-507 אזרחי ישראל. 3,521 מן הכלואים הפלסטינים מוגדרים "עצירים מנהליים" (פלסטינים שנכלאו ללא משפט ומבלי שניתנה להם האפשרות להתגונן מפני האישומים נגדם), 1,492 מוגדרים "שפוטים ביטחוניים" (פלסטינים המרצים עונש מאסר שגזר עליהם בית משפט), 2,623 מוגדרים "לוחמים בלתי חוקיים" (עצירים פלסטינים מרצועת עזה הכלואים ללא משפט), ו-3,227 מוגדרים "עצירים ביטחוניים" (פלסטינים שנגדם מתנהלים הליכים משפטיים, אך טרם נגזר דינם). בקרב הכלואים הפלסטינים יש 350 קטינים ו-48 נשים.

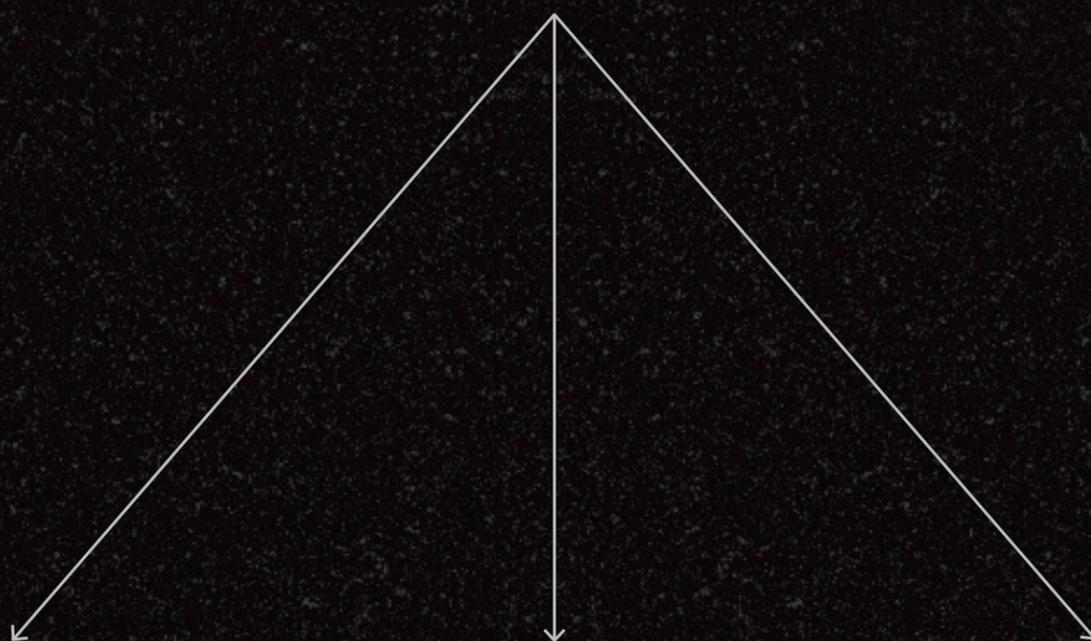
בעוד ישראל מחלקת את האסירים הפלסטינים לקטגוריות שונות כפי שמפורט לעיל, עניינו של מסמך זה הינו תנאי הכליאה הבלתי אנושיים שבהם מוחזקים אסירים ועצירים פלסטינים ככלל. לכן, בדו"ח זה ההתייחסות ל"אסירים פלסטינים" תכלול אסירים, עצירים, "לוחמים בלתי חוקיים", "עצירים מנהליים" שהם פלסטינים שסווגו על ידי המדינה כ"אסירים ביטחוניים".

באוקטובר 2025, לאחר פרסום דו"ח הכלואים על-ידי שב"ס, שוחררו במסגרת "הסכם הפסקת האש" בין ישראל לחמאס כ-2,000 אסירים ועצירים פלסטינים, מתוכם 1,700 בגירים ו-22 קטינים תושבי רצועת עזה שנעצרו לאחר ה-7 באוקטובר 2023. מכך עולה כי גם לאחר עסקת החילופים, מספר האסירים והעצירים הפלסטינים המוחזקים בידי ישראל ממשיך להיות גבוה משמעותית מכפי שהיה לפני המלחמה, ומוערך בכ-9,000 כלואים (נכון לסוף ספטמבר 2023 עמד מספרם הכולל של הכלואים הפלסטינים מהגדה, כולל מזרח ירושלים, ומרצועת עזה על 4,935).

* הנתונים לעיל מבוססים על דו"ח הכלואים הרבעוני המתפרסם על ידי שב"ס, ואינם כוללים פילוח לאומי של האסירים המוגדרים כ"ביטחוניים". יחד עם זאת, נתוני העבר מראים כי מספרם של האסירים היהודים שהוגדרו כביטחוניים הינה זעומה, וכולל אסירים בודדים בלבד.

נכון לספטמבר 2025,

הוחזקו בידי שב"ס **10,863*** אסירים פלסטינים

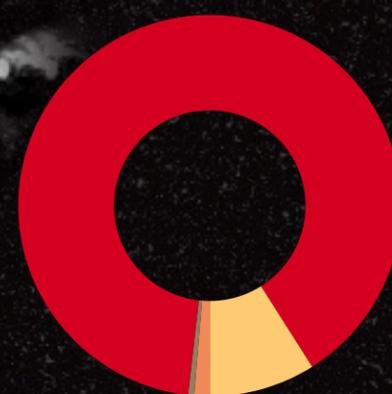
גיל ומגדר

סיווג משפטי

אזור מגורים

גברים בגירים 10,465

קטינים 350

נשים 48

עצירים מנהליים 3,521

עצירים ביטחוניים 3,227

לוחמים בלתי חוקיים 2,623

שפוטים ביטחוניים 1,492

תושבי הגדה המערבית ומזרח ירושלים 7,425

תושבי רצועת עזה 2,931

תושבי ישראל 507

* הנתונים לעיל מבוססים על דו"ח הכלואים הרבעוני המתפרסם על ידי שב"ס, ואינם כוללים פילוח לאומי של האסירים המוגדרים כ"ביטחוניים". יחד עם זאת, נתוני העבר מראים כי מספרם של האסירים היהודים שהוגדרו כביטחוניים הינה זעומה, וכולל אסירים בודדים בלבד.

מקרי מוות מאחורי הסורגים

ממעקב ותיעוד מתמשך של בצלם עולה כי מאז תחילת המלחמה ועד סוף דצמבר 2025, מתו בבתי כלא ובמתקני מעצר ישראליים **84 אסירים פלסטינים (בהם קטין אחד) שזהותם ידועה**. 50 מהם היו תושבי רצועת עזה, ו-3 היו תושבי הגדה המערבית ו-3 היו פלסטינים אזרחי ישראל. ישראל שחררה את גופותיהם של ארבעה מהאסירים בלבד, וממשיכה להחזיק ב-80 הגופות הנותרות. כחלק ממאמציה להסתיר את הפשעים המבוצעים במתקני המעצר, ישראל מסכלת לרוב גם את ביצוען של נתיחות מהימנות לאחר המוות, ובכך מונעת את האפשרות לברר מה היו הנסיבות והגורמים שהביאו למותם של עשרות אסירים שישראל נושאת באחריות לשלומם ובריאותם.

דו"ח שפרסם ארגון רופאים לזכויות אדם בחודש נובמבר 2025, וכולל גם אסירים פלסטינים שזהותם אינה ידועה, מציג מידע מאומת על לפחות 94 פלסטינים שמתו במתקני כליאה ישראליים מאז תחילת המלחמה ועד סוף אוגוסט 2025. לפי דיווח של עיתון "הארץ", נכון לאוגוסט 2025 לפחות שישה פלסטינים מתו במהלך חקירות שב"כ.

מספרים אלה כוללים רק פלסטינים שיש אינדיקציה למעצרם. גורלם של מאות פלסטינים נוספים מרצועת עזה שעוכבו בידי הצבא אך לא ברור האם הגיעו למתקן כליאה נותר לא ידוע. לפיכך, יש חשש כי גם הנתונים שלעיל הם נתוני חסר.

התעללות מינית, גופנית ונפשית

אלימות מינית ומגדרית

כמה מהאסירים ששחררו לאחרונה והסכימו למסור את עדותם לבצלם מתארים אלימות מינית אליה נחשפו במתקני הכליאה ובבתי הכלא שבהם הוחזקו. בעדויות שנמסרו מתוארת אלימות מינית שכללה, בין היתר, תקיפות מיניות, איומים בתקיפה מינית, הפשטה, מכות באיברי המין שהסבו פציעות חמורות, לרבות נגיחות של כלבים, ומעשי סדום שבוצעו באמצעות חפצים שונים. בנוסף, בעדויות שהוצגו בדו"ח של ועדת האו"ם נגד עינויים דווח על התעללות מינית בקטינים, מכות חשמל באיברי המין, וצילום סרטונים משפילים בעלי אופי מיני. תחקיר עדכני של ה-BBC הביא גם הוא עדויות להתעללות מינית שביצעו סוהרים ישראלים באסירים פלסטינים.

"במהלך העינויים אחד החיילים אנס אותי. הוא דחף מקל עץ בכוח לתוך פי הטבעת שלי, השאיר אותו שם קרוב לדקה, ומשך אותו. אחר כך, החייל שוב דחף את המקל פנימה בעוצמה יותר גדולה, וצרחתי בקולי קולות. אחרי דקה הוא משך שוב את המקל, אמר לי לפתוח את הפה, דחף את המקל לתוך הפה שלי והכריח אותי ללקק אותו."

מתוך עדותו של **האמר קרמוט**, בן 41 ואב לחמישה, תושב בית לאהיא שבצפון רצועת עזה. הוחזק במתקן המעצר שדה תימן ובכלא הנגב (קציעות), שוחרר ב-13.10.2025 | [לעדויות המלאה](#)

”אחד מהם [הסוהרים] התיישב על הגב שלי, אחר דרך לי על הראש, והשלישי ניסה לדחוף חפץ נוקשה לפי הטבעת שלי. ניסיתי לכווץ את השרירים ולהתנגד, אבל הם הצליחו לדחוף את החפץ לתוך פי הטבעת. הכאב היה איום וצעקתי, אבל הם חזרו על הפעולה הזו שש פעמים. אחר-כך הרגשתי ששפכו נוזל כלשהו על הישבן שלי, אני לא יודע מה זה היה. כל השלושה צחקו ולעגו לי תוך כדי שהם פגעו בי ואנסו אותי.”

מתוך עדותו של **סאמי א-סאעי**, בן 46 ואב לשישה, תושב טול-כרם שבגדה המערבית. הוחזק בבית הכלא מגידו, שוחרר ב-10.6.2025 | [לעדות המלאה](#)

”עברתי בשדה תימן את הימים הקשים ביותר בחיי. אני סובל עד היום מטרומה חמורה. החזיקו אותי עירום, וחיללים שיסו בי כלבים שתקפו אותי. הם הכו אותי באיבר המין, קשרו אותו בחבל פלסטיק וגרמו לי נפיחות ודימום.”

מתוך עדותו של **ס.ס.** הוחזק במתקן המעצר שדה תימן ובבתי הכלא עופר והנגב (קציעות), שוחרר ב-13.10.2025 | [לעדות המלאה](#)

”ראיתי גם אסירים שעברו תקיפה מינית. חלקם הותקפו על ידי כלבים באזורים רגישים, ובעקבות זה ערכו להם ניתוחים דחופים. חלק מהאסירים סבלו מדימום מפי הטבעת ובצינור השופכה. אסיר אחר עבר כריתה כתוצאה מהזנחה ומניעת טיפול.”

מתוך עדותו של **איברהים פודה**, בן 35 ואב לשניים, תושב בית לאהייא שבצפון רצועת עזה. הוחזק בכלא הנגב (קציעות), שוחרר ב-14.2.2025 | [לעדות המלאה](#)

אלימות גופנית והטלת אימה

אסירים פלסטינים ממשיכים להיות חשופים לאלימות פיזית קשה ולהתעללות ממוסדת ומאורגנת. אסירים שהשתחררו לאחרונה ומסרו את עדותם לבצלם תיארו שגרה מתמשכת של אלימות קשה, הכוללת מכות חשמל, שימוש ברימוני גז והלם, כיבוי סיגריות על גוף האסירים, שפיכת נוזלים רותחים על גופם, ירי כדורי גומי, מכות אלה, שיסוי כלבים ועוד. אלימות זו הובילה לפציעות קשות של האסירים, אובדן הכרה, אובדן ראייה ושמיעה, שברים בעצמות, דימומים פנימיים, שתן דמי ועוד.

כפי שעולה מעדויות שגבו תחקירני בצלם ומדו”חות שפרסמו ארגוני זכויות אדם, אלימות והתקפות אכזריות הן חלק קבוע ורציף משגרת היומיום בבתי הכלא ובמתקני הכליאה: בעת המעצר עצמו, עם ההגעה למתקן הכליאה, ביציאה ובכניסה לתאים, במהלך הספירה, בביקורים הנדירים במרפאה, לפני ואחרי דיונים משפטיים (להרחבה בנושא התעללות גופנית ונפשית

באסירים הפלסטינים ראו "ברוכים הבאים לגיהנום", עמ' 37). עדויות חוזרות ונשנות שנמסרו לבצלם מצביעות על עינויים קשים שעברו האסירים בזמן החקירות שנערכו להם:

"החיילים עצרו אותי, ולקחו אותי עירום לבניין סמוך [לבית החולים א-שיפאא] שהצבא תפס והפך לעמדה צבאית. קשרו לי את הידיים, כיסו לי את העיניים בחתיכת בד והשאירו אותי עירום. [...] במהלך החקירה החיילים כיבו סיגריות על הגוף שלי, שפכו עליי חומצת מלח ושרפו לי את הגב עם מצית. בגלל הכוויות איבדתי את הראייה בעין שמאל."

מתוך עדותו של **מוחמד אבו טווילה**, בן 35 ואב לילד, תושב שכונת א-שוג'אעיה בעיר עזה. הוחזק במוצבים צבאיים בתוך הרצועה ובכלא עופר, שוחרר ב-15.2.2025 | [לעדות המלאה](#)

עדויות נוספות מדגישות עינויים אכזריים במיוחד, המתרחשים בחקירה בחדר שנקרא "חדר הדיסקו":

"בחקירות, היו לוקחים אותי לחדר שנקרא 'חדר הדיסקו': במשך שישה ימים קיבלתי לשתות רק פקק של מים ביום, ולאכול רק מלפפון אחד וחתיכת לחם מקולקל שהחייל דרך עליו לפני שנתן לי. קיבלתי מכות בלתי פוסקות ומדי פעם גם מכות חשמל. ישבתי על כיסא ברזל מהבוקר ועד הלילה. מחוץ לחדר היה רמקול ענק שהשמיע שירים בעברית בווליום בלתי נסבל – עור התוף שלי נקרע והאוזן שלי דיממה. בחדר לא היו שירותים, אז השתנתי בתוך הבגדים שלי."

מתוך עדותו של **ס.ס.** הוחזק במתקן המעצר שדה תימן ובבתי הכלא עופר והנגב (קציעות), שוחרר ב-13.10.2025 | [לעדות המלאה](#)

עדויות שנאספו במסגרת הדו"ח שהגישו "הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל" וארגונים נוספים לוועדת האו"ם נגד עינויים מצביעות על האלימות הקשה בחקירות שב"כ, הכוללת איזוק בתנחות סטרס כמו "בננה" (החזקת הגוף במצב מקומר) ו-"צפרדע" (החזקה בתנוחת כריעה ממושכת), תלייה מפרקי הידיים, משיכת גפיים, מניעת שינה, "הקפאת" החלל והחזקה בתאים מטונפים ושורצי חרקים, שבהם פעלה תאורה מלאכותית ללא הרף. אובדן הכרה, שיניים שבורות, דימומים פנימיים, קרעים בשרירים, שתן דמי, אובדן יכולת לאכול באופן עצמאי, ואובדן תחושה זמני בגפיים, הם רק חלק מן ההשלכות שתועדו בעקבות חקירות אלה. כמה מהאסירים אף דיווחו על חוסר יכולת להתנייד באופן עצמאי לאחר חקירה.

על פי נתונים שפרסם ארגון רופאים לזכויות אדם באותו דו"ח, מביקורים שערך אצל 349 אסירים פלסטינים בין ה-7 באוקטובר 2023 ל-30 ביוני 2025, עלה כי 76% מהאסירים הפלסטינים חוו אלימות קשה בזמן המעצר, 65% חוו לפחות תקרית אחת של אלימות קשה בתוך מתקן המעצר, ו-44% חוו פציעות או בעיות רפואיות ממושכות עקב האלימות זו.

התעללות בקטינים

נכון לספטמבר 2025, הוחזקו בידי ישראל 350 קטינים. מדו"ח שהגיש ארגון (Defense) DCIP (For Children International – Palestine) לוועדה נגד עינויים של האו"ם בנובמבר 2025, ואשר התבסס על 325 תצהירים שגבה הארגון מאסירים פלסטינים קטינים מהגדה המערבית, עולה כי **74% מהקטינים הכלואים סבלו מאלימות, 26% מחקירה תחת תנאי לחץ, ו-21% הושמו בבידוד למשך יומיים ויותר לשם הפעלת לחץ במסגרת החקירה.**

במרץ 2025 מת וליד אחמד, נער בן 17, שהוחזק בכלא מגידו, בתוצאה מהרעבה וממניעת טיפול רפואי. אחמד הוא הקטין הראשון שמת במתקן כליאה ישראלי מאז ה-7 באוקטובר ונכון לינואר 2026, גופתו עדיין מוחזקת בידי ישראל.

השפלה, אלימות מילולית והתעללות פסיכולוגית

מעדויות האסירים הפלסטינים עולה תמונה של שימוש שיטתי בהשפלה ובהתעללות פסיכולוגית כאמצעי עינויים לשבירת נפשם ורוחם. אסירים משוחררים דיווחו כי צולמו בעודם עירומים, הוכרחו "להתנצל" על פשעים שלא ביצעו ולשיר "עם ישראל חי", ספגו עלבונות קשים כלפיהם וכלפי משפחותיהם, ואיומים לפגיעה פיזית ומינית בבני משפחותיהם. במקרים אחרים, תיארו אסירים כיצד חיילים ירקו והשתינו עליהם. בכמה מקרים נוספים שפורטו בעדויות שנגבו על ידי בצלם, תוארה התעללות פסיכולוגית כחלק מהניסיון לגייס את האסירים כמשתפי פעולה עם ישראל:

"במהלך החקירות החוקרים ניסו לשכנע אותי לעבוד איתם. הבטיחו לי בגדים חדשים ואוכל, אבל אני סירבתי. הם אמרו לי שהרגו את כל המשפחה שלי, וזה מאוד השפיע עלי מבחינה נפשית. ייחלתי למות."

מתוך עדותו של **איברהים פודה**, בן 35 ואב לשניים, תושב בית לאהייה שבצפון רצועת עזה. הוחזק בכלא הנגב (קציעות), שוחרר ב-14.2.2025 | [לעדויות המלאה](#)

נוהלי כליאה

תנאי מחיה בלתי אנושיים

נכון לסוף ספטמבר 2023, החזיקה ישראל במתקני הכליאה שלה 4,935 פלסטינים (2,222 מהם אסירים שפוטים). נכון לספטמבר 2025, הוכפל מספרם ל-10,863 (1,492 מהם שפוטים). העלייה הדרמטית במספר האסירים הובילה לצפיפות בלתי אנושית בתאים, שהתלוותה למדיניות מוצהרת של הרעה שיטתית בתנאי כליאתם. בין היתר, אסירים רבים אולצו לישון על רצפות התאים, גם בחורף, במקרים רבים אף ללא מזרון ושמירה.

עדויות נוספות של אסירים פלסטינים ששחררו לאחרונה מתארות שהות בתאים מטונפים, לעיתים בחשכה מוחלטת, מניעת שינה, איזוק ממושך בידיים וברגליים – כולל בזמן המקלחת והשימוש בשירותים – כריעה מממושכת וכיסוי עיניים לפרקי זמן ממושכים, לעתים אף למשך כל תקופת המעצר:

”בגלל שהיינו אזוקים כל הזמן באזיקי הפלסטיק והם היו הדוקים מאוד במשך כל התקופה, הם שחקו את רקמת העור והבשר בפרק היד שלי. הדימום היה רצוף, ובשלב מסוים נחשפו העצמות בשתי הידיים. הכאב היה חריף ומתמשך. כאשר מצבי הידרדר, החיילים הובילו אותי למקום שבו שהתה רופאה שהחלה לטפל בי. יום שלם היא עסקה בניקוז כמויות גדולות של דם מזוהם וקרישי דם מאצבעות הידיים שלי, תוך שימוש בציוד רפואי בסיסי ביותר.”

מתוך עדותו של **תאמר קרמוט**, בן 41 ואב לחמישה, תושב בית לאהיא שבצפון רצועת עזה. הוחזק במתקן המעצר שדה תימן ובכלא הנגב (קציעות), שוחרר ב-13.10.2025 | [לעדות המלאה](#)

בעדויותיהם תיארו האסירים ששחררו שגרה מתמשכת של תנאי חיים בלתי אנושיים, הכוללת החזקה בתנאי קור ורטיבות, ללא אפשרות להתקלח, ללא ביגוד מתאים או בגדים להחלפה:

”בקושי נתנו לנו להתקלח, וכשכן אז רק למשך שתי דקות. לא החלפנו את הטרנינג במשך יותר מחודשיים. מרוב שהבגדים שלנו היו מטונפים, נאלצנו לכבס אותם וללבוש אותם רטובים, גם בקור של החורף.”

מתוך עדותו של **מוחמד אל-מישווחי**, בן 45 ואב לשבעה, תושב רפיח שבדרום רצועת עזה. הוחזק במתקן המעצר שדה תימן, שוחרר ב-13.10.2025 | [לעדות המלאה](#)

אגף "רקפת"

בולט במיוחד בתנאיו התת-אנושיים הוא אגף "רקפת" בכלא איילון (לשעבר כלא רמלה), הנמצא כולו מתחת לאדמה. האסירים הפלסטינים הכלואים בו חיים ללא חשיפה לאור יום כל ימות השנה. אגף זה נסגר בשנות ה-80 בשל טענות על תנאים בלתי-אנושיים ונפתח מחדש בהוראת השר הממונה על שירות בתי הסוהר, איתמר בן גביר, עם תחילת המלחמה. תנאי העינויים הקשים באגף רקפת שימשו את השר הממונה ככלי יח"צני-תקשורתי ציני להחרפת הדה-הומניזציה של האסירים הפלסטינים, באגף זה ובכלל. לפי פרסומים של ארגוני זכויות אדם, אסירים המוחזקים באגף רקפת מתארים שגרה קבועה של אלימות, הכוללת חיפושי פתע אלימים בתאים והתעללות פסיכולוגית, לרבות הצגה לראווה של פוסטרים המראים את חורבנה של רצועת עזה.

מניעת קשר עם העולם החיצון

כחלק משלילת זכויותיהם של האסירים הפלסטינים, המשטר הישראלי פועל לבידודם מהעולם החיצון ומונע פיקוח על התנאים שבהם הם מוחזקים. במסגרת מדיניות זו, מאז אוקטובר 2023 בוטלו לחלוטין ביקורי משפחות האסירים ונחסמה גישתם של נציגי ארגון הצלב האדום, שתפקידם לפקח על תנאי הכליאה של האסירים, לבתי הכלא. בנוסף, רשויות הכליאה מערימות קשיים על יכולתם של האסירים הפלסטינים להיפגש עם עורכי דינם, לרבות באמצעות שימוש שיטתי ב"חשדות ביטחוניים" לכאורה המופנים נגד עורכי הדין ונועדו להצדיק מניעת ביקור, ואף הרחקה של עורכי דין מבתי הכלא למשך חודשים ארוכים. כך, מעבר לפגיעה החמורה בזכותם של הכלואים לייצוג משפטי, מניעת הביקורים של עורכי הדין פוגעות קשות גם ביכולתן של משפחות האסירים להתעדכן במצבם. מצב זה מגביר את החרדה וחוסר הוודאות לגורל יקיריהן, שהתעצמו נוכח העדויות הרבות על ההתעללות והעינויים שחווים האסירים בבתי הכלא הישראליים מאז אוקטובר 2023 (להרחבה בנושא ראו דו"ח "ברוכים הבאים לגיהנום", עמ' 26).

כפי שעולה מדיווחים של ארגוני זכויות אדם המספקים ייצוג משפטי לאסירים פלסטינים, מגמה נוספת ההולכת ומחריפה היא פגיעה מכוונת בעבודתם של עורכי הדין המייצגים את האסירים הפלסטינים והפרה חמורה ושיטתית של חיסיון עו"ד-לקוח. עורכי הדין מדווחים כי הסוהרים מונעים מהם להכניס חומרים משפטיים לפגישה, למעט דפים ריקים ועטים. כל חומר כתוב שהביאו איתם נסרק בקפדנות על ידי הסוהרים, גם כשחל עליו חיסיון משפטי, ולעיתים מהווה עילה למניעת הביקור ולהרחקת עורכי הדין בתואנה ל"העברת מסרים". באחד המקרים הורחק עורך דין לאחר שהביא עמו תמונות של ילדיו של אסיר פלסטיני המוחזק בכלא עופר. דווח גם כי במקרים רבים, סוהרים נוכחים במשך כל הפגישה עם עורך הדין – מצב שמקשה על יכולתו של האסיר להיוועץ עם עורך דינו בחופשיות. עורכי דין מעידים כי גם במקרים בהם ניכרים על גופם של האסירים סימנים ברורים לאלימות או למניעת טיפול רפואי, הם אינם מעזים לדבר על כך בנוכחות הסוהרים מחשש שייענש על כך לאחר הביקור.

שלילת תנאי מחיה

מניעת טיפול רפואי

לפי ניתוח של ארגון "רופאים לזכויות אדם", ישנן עדויות לכך ש**מניעת טיפול רפואי**, יחד עם פרקטיקות עינויים נוספות, מוביל למותם השיטתי של אסירים פלסטינים המוחזקים בבתי הכלא ובמחנות הכליאה הישראליים. ממצאים מעשר נתיחות לאחר המוות שבוצעו בגופותיהם של אסירים פלסטינים שמתו במשמורת שב"ס מאז ה-7 באוקטובר העלו כי ב-6 מתוך 10 מקרי מוות תועדה מניעת טיפול רפואי.

בדו"ח שהגישו כמה ארגוני זכויות אדם לוועדת האו"ם נגד עינויים בנובמבר 2025, צוין כי הארגונים תיעדו מקרים רבים שבהם אסירים פלסטינים סבלו מהשלכות רפואיות בלתי הפיכות שנגרמו בשל מניעה מכוונת של טיפול רפואי. בין היתר, רופאים ששירתו בבית חולים ארעי שהוקם במתקן הכליאה הצבאי שדה תימן, **העידו** על מקרים של קטיעת גפיים עקב אלימות, איזוק ממושך, והיעדר טיפול רפואי מתאים. לפי עדויות אלה, כלל המטופלים בבית חולים זה היו אזוקים בארבע גפיהם ומכוסים עיניים גם כאשר קיבלו טיפול רפואי. הכבילה מנעה מהם גם גישה לשירותים ונכפה עליהם לעשות את צרכיהם בחיתולים. בעדויות נוספות שגבה בצלם תוארו פציעות חמורות ומחלות כרוניות שלא טופלו, ואף מקרים של כריתת גפיים:

"יום אחרי שהגענו לשדה תימן התחלתי להרגיש כאבים חזקים מאוד בכפות הרגליים שלי, ובהדרגה איבדתי את היכולת לעמוד [...] ב-14.3.24, התעוררתי ומצאתי את עצמי שוכב בשלולית דם גדולה. הייתי בהלם. הסתכלתי על הרגליים שלי וראיתי שהן פצועות ומדממות. זה היה מחזה נורא, והתחלתי לצרוח ולבכות בהיסטריה, בתקווה שמישהו יבוא לעזור לי. אושפזתי בבית החולים של הכלא. שמעתי את הרופא אומר לחיילים שחטפתי מכות קשות בכליות, וזה גם גרם לפצעים בכפות הרגליים שלי. נשארתי מאושפז בבית החולים במשך 10 ימים ועברתי שבעה ניתוחים ברגליים – הייתי אזוק ומכוסה עיניים כל הזמן הזה. הייתי מרותק למיטה, לא יכולתי לזוז או ללכת בכלל [...] בערך שבוע אחר-כך, רופא לבוש מדים אמר לי: 'תקשיב, החיים שלך בסכנה. אתה צריך לבחור בין כריתת שתי הרגליים שלך לבין המוות'. התחלתי לבכות ולצרוח, בתקווה שמישהו ישמע את הכאב שלי, את הייסורים שלי, ואת הצער שלי. הביאו לי מסמך ואילצו אותי לחתום על הסכמה לקטיעת שתי רגליי."

מתוך עדותו של **ג'בריל א-ספדי**, בן 45, חולה סכרת ואב לשישה, תושב העיר ח'אן יונס שבדרום רצועת עזה. הוחזק בממתקן המעצר שדה תימן ובבתי הכלא עופר ונפחא, שוחרר ב-13.10.2025 | **לעדויות המלאה**

עדויות נוספות שהועברו לוועדת האו"ם נגד עינויים מצביעות על כך שאסירות פלסטיניות אינן מקבלות מוצרי היגיינה נשיים וגישה לטיפול גניקולוגי, ושטיפול דומה נמנע גם מנשים הרות.

בשל השילוב בין הרעבה ומזון מאיכות ירודה, צפיפות קיצונית, מניעת תנאי מחיה והיגיינה בסיסיים ומניעת טיפול רפואי, חוו כמעט כל האסירים הפלסטינים הידרדרות במצבם הרפואי במהלך הכליאה. אחת מהדוגמאות הבולטות לכך היא מגפת הסקביאס שהתפשטה במתקני הכליאה, כאשר בנובמבר 2024, דווח שכרבע מהאסירים הפלסטינים המוחזקים בידי שב"ס אובחנו כחולים בסקביאס.

מגמת תחלואה זו ממשיכה להיות חמורה ונרחבת גם כיום: בהודעה מטעם בית הכלא הנגב (קציעות) שנשלחה ב-5.11.25 לעורך דין שביקש לבקר אסיר המוחזק במקום, נכתב כי "כלל האסירים ביחידה השוהים במתחמים א/ב/ג הוגדרו כנזקקים לטיפול במחלת הגרדת (סקביאס)". בשל כך, נאסרה הכניסה לבית הכלא ונמנע מעורך הדין לפגוש את לקוחו. לפי מידע שהועבר לידי ארגון "רופאים לזכויות אדם", נכון לנובמבר 2025 היו 1,437 חולי סקביאס בכלל בתי הכלא – אולם זוהי ככל הנראה הערכת חסר משמעותית.

דוגמא נוספת להתפשטות מחלות מידבקות בשל התנאים הבלתי אנושיים במתקני הכליאה היא מחלת המעייים הזיהומית שתסמינים שלה זהו אצל אסירים פלסטינים בבית הכלא מגידו ואשר הובילה לירידה קיצונית במשקלם.

מניעת מזון והרעבה

בתגובה לעתירה שהוגשה לבג"ץ על ידי "האגודה לזכויות האזרח בישראל" ועמותת "גישה" באפריל 2024, שעניינה מדיניות ההרעבה של אסירים פלסטינים, הצהיר השר הממונה על מערכת הכליאה, איתמר בן גביר, כי "מדיניותי הינה צמצום התנאים של האסירים הביטחוניים – למינימום המתחייב על פי החוק, לרבות במזון וקלוריות".

רק בספטמבר 2025, כשנה וחצי לאחר שהוגשה העתירה ובזמן שהאסירים ממשיכים לסבול ממדיניות הרעבה מכוונת, קיבל בג"ץ את העתירה, וקבע כי אכן קיים חשש שאספקת המזון לאסירים הפלסטינים אינה מבטיחה במידה מספקת את העמידה בסטנדרט החוקי. למרות פסיקת בג"ץ, מדיווחיהם של ארגוני זכויות אדם ודיווחים בכלי התקשורת עולה כי למרות שיפור קל בכמויות המזון, האסירים הפלסטינים עדיין סובלים ממניעת מזון והרעבה שיטתית. אסירים שמסרו את עדותם לבצלם סיפרו כי הם ניזונים בעיקר מלחם פרוס, ודיווחו על כמות אוכל דלה ובאיכות ירודה, על ירידה במשקלם ועל ותחושת רעב תמידית:

”הייתי רעב רוב הזמן, משום שנתנו לנו מעט מאוד אוכל, וגם הוא היה באיכות ירודה. לעיתים הלחם היה מעופש. אני זוכר שאחרי שבעה חודשי מעצר הביאו לנו דלי תה שבתוכו היו מקקים – וכמובן שלא שתינו ממנו.”

מתוך עדותו של **תאמר קרמוט**, בן 41 ואב לחמישה, תושב בית לאהיא שבצפון רצועת עזה. הוחזק במתקן המעצר שדה תימן ובכלא הנגב (קציעות), שוחרר ב-13.10.2025 | [לעדות המלאה](#)

נוסף על כך, עדויות שנמסרו לבצלם מתארות מחסור במים נקיים לשתיה:

”הם ניתקו את המים, וכשחידשו את הזרם זה היה רק לשעה אחת. לא הייתה לנו ברירה אלא לשתות מים מזוהמים: אגרנו מים בקפל או בבטנה של האוהל, ולפעמים נאלצנו לשתות מהניאגרה של האסלות.”

מתוך עדותו של **איברהים פודה**, בן 35 ואב לשניים, תושב בית לאהיא שבצפון רצועת עזה. הוחזק בכלא הנגב (קציעות), שוחרר ב-14.2.2025 | [לעדות המלאה](#)

בְּתִשְׁלֵם
B'TSELEM
بتسيلم